

КИЇВСЬКИЙ ТРАНСПОРТНО-ЕКОНОМІЧНИЙ КОЛЕДЖ

Славна історія Державного вищого навчального закладу «Київський транспортно-економічний коледж» Національного транспортного університету багата на величні та драматичні сторінки, за якими сьогодні — доля понад 30 тис. випускників, спеціалістів автотранспортної галузі та великого народногосподарського комплексу України й колишнього Радянського Союзу.

Починалося все з 2-ї механічної профтехшколи, яка була відкрита в 1926 р. на Повітрофлотському шосе. Школа готувала робітників різних професій. При ній працювали також автомобільні курси, які мали серйозну на той час навчальну базу, в тому числі — ремонтні майстерні.

Тоді у Російській Федерації йшла інтенсивна розбудова системи спеціального технічного навчання, базовими підрозділами якої стають технікуми. У 1929 р. українське керівництво в особі Наркомату освіти УРСР, Головпрофосвіти та Головного управління шосейних і ґрунтових доріг приймає рішення про створення так званих профтехшкіл з 4-річним терміном навчання, аби «в максимальній мірі забезпечити потребу в автотехніках». Це стосувалося Харківської автотракторної ПТШ, Київської 2-ї механічної ПТШ (далі — Автотракторної ПТШ), Дніпропетровської автотракторної ПТШ, Одеської 3-ї механічної ПТШ.

У 1929 р. Пленум ЦК ВКП(б) приймає постанову про остаточне перейменування 4-річних ПТШ на технікуми.

Ця Постанова й дала початок коледжу. Київська Автотракторна ПТШ в 1929 р. була прирівняна до технікуму і того ж року перейменована на Київський автотракторний технікум.

Першим директором був призначений тов. Шаргородський, на жаль, в архівах не збереглося його імені та особової справи. Проте зберігся наказ Управління профосвіти Наркомату народної освіти УРСР від вересня 1929 р. із поміткою «срочно» про перетворення 2-ї Київської і 3-ї Одеської ПТШ на 4-річні автотракторні з дозволом набирати студентів на два відділи: автомобільний (дві групи) та тракторний (одна група) по 40 осіб у кожній групі. Окремо пропонувалося доукомплектувати III та IV курси випускниками 2-річної школи. Це й були перші студенти нового навчального закладу — Київського автотракторного технікуму. Ми не знаємо сьогодні, хто вони, як склалися їхні долі: попере-

ду були репресії, голодомор і велика війна. Але про життя одного з перших студентів автомобільного технікуму сьогодні відомо не тільки нам.

Ім'я цього студента — академік В. Н. Челомей, двічі Герой Соціалістичної праці, творець ракетних двигунів, механік зі світовим ім'ям. У 1927 р. він закінчив семилітку та вступив до 2-ї механічної школи, де закінчив 4-річний курс навчання після її реорганізації та перейменування на технікум. Збереглися відгуки про його блискучі здібності в галузі механіки й теорії двигунів. Пізніше він був зарахований на авіафакультет Київського політехнічного інституту, на основі якого згодом був створений авіаційний інститут ім. К. Ворошилова (теперішній Національний авіаційний університет).

Доля технікуму змінювалася із калейдоскопічною швидкістю. У 1930 р. навчальний заклад перейменовують на Київський автомобільний технікум у структурі Головшляхуправління УРСР. У цей час у ньому навчалося вже 262 студенти. Керівником технікуму було призначено тов. Малімонова, якого через рік змінив тов. Спасов. Зберігся з того часу цікавий документ — акт ревізії закладу інспекцією Головшляхуправління, де відмічається зразковий порядок та дисципліна в технікумі.

У квітні 1931 р. постановою Держплану УРСР та Головшляхуправління відбувається злиття Київського автомобільного технікуму з технікумом шляхового будівництва в один заклад — Київський автошляховий технікум, далі перейменований на Київський автошляховий комбінат.

Друга половина 30-х років закладу, як і для всієї країни, була складним періодом. Згадок про діяльність колективу, про навчальний процес та про студентське життя в архівах мало. Проте технікум вижив і продовжував свою освітню діяльність аж до початку Великої Вітчизняної війни 1941–1945 рр.

Війна перекреслила плани багатьох людей і залишила після себе не тільки велику перемогу, а й горе та руїни. Коли Київ був звільнений від ворога, від колишніх двох приміщень технікуму не залишилося нічого. Але війна, яка продовжувалася, і народне господарство, яке працювало на неї та відроджувалося на звільнених теренах, вимагали все нових спеціалістів, у тому числі — і для автомобільної галузі.

Народилася 2 квітня 1953 р. в с. Глухівці Козятинського району Вінницької області.

У 1970 р. із золотою медаллю закінчила середню школу. Впродовж 1970–1975 рр. здобувала фах хіміка у Київському державному університеті ім. Т. Г. Шевченка. В 1976–1978 рр. працювала інженером кафедри будівельної механіки в Київському автодорожньому інституті, а у 1979–1980 рр. — інженером кафедри будівельної механіки Київського художнього інституту. З 1980 до 1983 р. була молодшим науковим співробітником Київського педагогічного інституту, з 1985 до 1994 р. — викладачем Київського оптико-механічного технікуму. В 1993 р. отримала звання кандидата технічних наук.

Із 1994 р. і до цього часу працює в Державному вищому навчальному закладі «Київський транспортно-економічний коледж» Національного транспортного університету. Пройшла шлях від методиста вищої категорії до заступника директора з навчальної роботи, а згодом і директора коледжу.

ШУЛЬГА
Наталія Дмитрівна

*Директор коледжу,
кандидат технічних наук,
доцент*

У 1999–2000 рр. здобувала фах економіст-менеджер у Харківській державній академії залізничного транспорту. 2009 р. отримала вчене звання доцента.

Н. Д. Шульга є автором більше 40 друкованих праць.

Нагороджена Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2003), Почесними відзнаками Міністерства транспорту і зв'язку України, орденом княгині Ольги III і II ступенів. Заслужений працівник народної освіти України (1998), Почесний працівник Транспорту України, Почесний автотранспортник України, Почесний працівник Головтранспієкції України. Відмінник освіти України.

Наталія Дмитрівна — голова Ради Всеукраїнської громадської організації «Асоціація працівників ВНЗ I–II рівнів акредитації», член експертної ради з механіки і транспорту при Міністерстві освіти України, член Ради директорів I–II рівнів акредитації.

Одружена. Має двох синів.

Раднарком СРСР поставив перед наркоматами й відомствами республік питання про відродження колишніх навчальних закладів. 9 липня 1944 р. постановою РНК СРСР за № 845 було відновлено навчання студентів у Київському автомобільному технікумі. Йому була передана будівля на вул. Некрасівській, 12 (нині — Волзька).

Директором технікуму став демобілізований із діючої армії через тяжкі поранення офіцер — Іван Іванович Колоколов. Про ці скрутні воєнні роки, про життя-буття тогочасних опалених війною юнаків, як і про діяльність самого директора, потрібно було б писати окрему повість. У коледжі збереглися листи-спогади перших студентів технікуму часів війни та повоєнних років. Читаючи їх, дивуєшся — як могли люди не те що навчатися, а й жити за таких умов. Про успішну роботу закладу говорить хоча б той факт, що в кінці того ж 1944 р. директор І. І. Колоколов отримав від Наркомтрансу УРСР особисту відзнаку — персональний грошовий оклад за велику роботу з відродження технікуму.

У 1946 р. технікум перейменовують на Київський автотранспортний технікум при Мінавтотрансі України. Цього ж року він отримав нову адресу — приміщення гуртожитку автопарку 09121 (тепер — АП № 1) на вулиці Васильківській, 20. Відтоді його прописка не змінювалася понад 70 років.

У 1947 р. відбувся перший повоєнний випуск техніків-механіків — 80 фахівців отримали путівки в

життя. І сьогодні висять на стінах коледжу пожовклі фотографії перших випускників, дивляться на нові покоління студентів очі керівників і викладачів технікуму: І. І. Колоколова, М. М. Прищєпова, В. І. Трефілової, М. І. Заславського та ін. Саме їхньою творчою працею та працею студентів коледжу був закладений фундамент матеріальної та навчальної бази, все те, на чому нині тримається заклад.

Початок 50-х рр. XX ст. ознаменувався відкриттям заочної та вечірньої форм навчання. В той час заочна форма навчання була новим явищем у країні. Тому перед педпрацівниками виникли нові завдання з перебудови всього навчального процесу. Потрібна була нова література, якої тоді й так не вистачало, нова методика роботи, нова організаційна діяльність. У найкоротші терміни колектив із цими завданнями впорався, технікум успішно запрацював. Випускники, студенти денного та заочного відділень відразу влилися в керівну ланку на автотранспортних та ремонтних підприємствах Києва й України.

У 1954 р. на базі технікуму відкрили ще одне денне відділення — «Будівництво та експлуатація автомобільних доріг і мостів», яке очолив К. І. Рєпкін. Заклад почав називатися «Київський автодорожній технікум». Збільшення кількості студентів змусило колектив технікуму перейти на двозмінне навчання. Крім того, доводилося орендувати для роботи приміщення районних шкіл м. Києва.

Практичні заняття студентів

Для проходження студентами практики були налагоджені тісні зв'язки з міськими автопарками та ремонтними підприємствами. Ця традиція не занепадала й сьогодні.

У 1955 р. при технікумі відкрили вечірнє відділення, першим керівником якого був М. Р. Назаренко. Враховуючи потреби народного господарства республіки й міста, кількість студентів, які навчалися на всіх відділеннях і спеціальностях, у технікумі досягла понад 1250 осіб. При цьому їхня якісна підготовка була відмінною.

У 1957 р. КАДТ був реорганізований у Республіканський заочний автодорожній технікум (РЗАДТ). Денне відділення передали в новостворений Житомирський автодорожній технікум, а РЗАДТу були передані студенти заочних відділень із Одеси, Харкова, Дніпропетровська, Львова й Сімферополя. Навчання в новій установі проводилося за двома спеціальностями: «Експлуатація і ремонт автомобілів» та «Будівництво і експлуатація доріг і мостів».

У 1958 р. технікум очолив Ю. В. Каравай. Він узяв курс на розширення та вдосконалення матеріальної бази технікуму. Були створені нові лабораторії і навчальні кабінети: «Технологія металів», «Автомобілі», «Креслення», «Хімія» та ін. Частина цієї бази й нині виконує свої навчальні функції.

У 1967 р. у РЗАДТ відкрилося нове відділення — «Планування на автотранспорті». А випуск спеціалістів склав 525 осіб.

Будівля технікуму в період 1968-1969 рр. була реконструйована та добудована, навчальні площі технікуму збільшилися утричі. У 1969 р. був побудований гуртожиток на вул. Ломоносова. Завдяки зусиллям адміністрації коледжу та завідувача гуртожитку О. Й. Лавриненко, гуртожиток і досі, через 40 років, залишається одним із найкращих у місті.

В 1969 р. технікум перейменовано на Республіканський заочний автотранспортний технікум.

У 70-ті рр. у технікумі відбувся процес «зміни покоління». На зміну заслуженим викладачам поступово приходила молодь, переймаючи традиції та досвід своїх попередників. Багато викладачів із покоління «сімдесятників» та початку 80-х років працює й нині. Тепер це заслужені люди, «золотий фонд» коледжу, керівники підрозділів і викладачі, досягнення й нагороди яких важко перелічити: В. Я. Сологу-

бов, Т. О. Власенко, Л. О. Настенко, Т. К. Черпіта, А. О. Акімова, В. Г. Шевякін, Т. П. Фреюк, Є. К. Сергієнко та ін.

Л. О. Настенко та Т. К. Черпіта, перейнявши досвід своїх наставників, нині керують навчальними відділеннями.

Більше 20 років життя віддали навчальному закладу методисти Л. В. Ходюк та О. О. Замана, завідувач бібліотеки коледжу М. В. Насенок, завідувач відділу кадрів — О. Є. Потієнко, голова циклової комісії «Автомобілі» В. І. Драпівковський та інші. Для цих людей, як і для багатьох інших, навчальний заклад став другою домівкою.

У 70-80 рр. приміщення технікуму було остаточно добудоване і його архітектура з 1983 р. вже не змінювалася.

Із 1971 до 1990 р. технікум очолював В. В. Кобеляцький — людина, яка багато зробила для його розвитку й авторитету.

Із 1991 до 1996 р. закладом керував В. М. Литвинюк. На його долю і на плечі керованого ним колективу випали чи не найтяжчі кризові роки, коли розпався СРСР, а українське суспільство робило важкі кроки в розбудові власної держави, що супроводжувалися соціально-економічним спадом та занепадом науки й освітньої галузі. Однак, незважаючи на непросте становище, в 1993 р. держава пішла на реорганізацію технікуму. На його базі знову відкрили денне відділення, а закладу повернули його колишню назву — Київський автотранспортний технікум. Зусиллями всього колективу ця перебудова пройшла успішно. Поступово, разом із державою, технікум виходив із кризи. В 1996 р. В. М. Литвинюка не стало. Працівники закладу бережуть пам'ять про цю людину, яка віддала частину себе спільній справі.

У 1996 р. технікум очолила Наталія Дмитрівна Шульга — жінка невичерпної енергії та ерудиції. Заслужений працівник освіти України, кавалер ордена княгині Ольги III, II ступенів, кандидат технічних наук, доцент Н. Д. Шульга сьогодні залишається беззаперечним лідером колективу, директором, з іменем якого пов'язані нові здобутки й перемоги. Швидко зорієнтувавшись у тогочасних ринкових умовах, в освітній і законодавчій базі, вона перебудувала заклад, доповнивши його економічними спеціальностями та механізмом госпрозрахункової діяльності.

У 2000 р. заклад почав називатися Київський транспортно-економічний технікум.

Сьогодні ДВНЗ «КТЕК» НТУ на трьох денних та заочному відділеннях готує молодших спеціалістів із таких спеціальностей: «Обслуговування та ремонт автомобілів і двигунів», «Організація перевезень і управління на автотранспорті», «Організація та регулювання дорожнього руху», «Бухгалтерський облік», «Фінанси і кредит», «Організація обслуговування на транспорті», «Туристичне обслуговування».

Під керівництвом Н. Д. Шульги технікум підтвердив славу відомого у країні високопрофесійного навчального закладу, який надає конкурентну технічну та економічну освіту для автотранспортних підприємств, фінансових та інших установ держави й м. Києва.

За 85 років історії змінювалася не тільки назва закладу. Змінювалися покоління й цінності. Приходили нові студенти та нові працівники. Але рівень

підготовки спеціалістів, рівень професіоналізму викладачів залишається завжди високим. Сьогодні в ДВНЗ «Київський транспортно-економічний коледж» НТУ працюють справжні знавці та патріоти свого закладу і професії. Успішно керують цикловими комісіями та навчально-методичною роботою їхні голови: В. І. Драпиковський, С. В. Трошина, Т. П. Фреюк, В. С. Негоденко.

У колектив влилася «свіжа кров», працівники, які завдяки своїм знанням та наполегливості в роботі за короткий термін зайняли керівні посади в коледжі. Шлях від викладача до заступника директора з навчальної роботи пройшов О. І. Макієвський, який поєднав своє життя із закладом та його традиціями. Успішно працюють на освітній ниві молоді завідувачі денних відділень О. Ю. Фещенко та В. П. Годун. Багато років поспіль очолює навчально-практичну роботу в закладі В. Н. Солоденко, якому й сьогодні великими зусиллями вдається підтримувати тісний зв'язок із базовими автопідприємствами та приватними профільними структурами, де проходять практику студенти коледжу.

Великим авторитетом серед студентів та викладачів користується В. В. Залевський — молода людина, яка за короткий термін роботи в закладі стала незамінним працівником. Крім того, що він очолює виробничі майстерні, Віктор Васильович велику увагу та весь свій особистий час присвячує художній самодіяльності коледжу, займаючись її технічним забезпеченням та керуючи одночасно гуртками.

Безліч теплих слів хотілося б сказати й на адресу молодих викладачів, які успішно підхопили славні освітні традиції старшого покоління. Це — О. А. Матвеева, О. А. Стичинська, М. В. Дикун, Т. М. Єрмоленко, І. Б. Якайтис та ін. Багато років плідно працюють у стінах коледжу С. Г. Малишева, Т. І. Литвин, О. В. Карплюк.

Матеріальна база коледжу постійно поповнюється й оновлюється. В закладі створено 48 сучасних навчальних кабінетів, чотири комп'ютерні класи, сім лабораторій для практичного та теоретичного навчання, чотири навчальні майстерні, які мають усе необхідне для роботи зі студентами обладнання. Там працюють сьогодні й досвідчені, і молоді майстри своєї справи: В. В. Залевський, Ю. А. Філіпов, В. В. Лісачов. Прекрасні кабінети для освітньої діяльності створили С. В. Трошина, А. М. Данильчук, О. А. Стичинська. Щира дяка їм за їхню сумлінну працю.

У 2013 р. коледж успішно пройшов чергову акредитацію, підтвердивши право на надання освітніх послуг з усіх згаданих спеціальностей. Коледж готовий приймати у свої лави учнів 9-х та 11-х класів, випускників профтехучилищ, усіх, хто хоче мати сучасну економічну, технічну або менеджерську підготовку в фінансовій та автотранспортній галузі.

У коледжі сьогодні навчається 1600 студентів денного та заочного відділень. До їхніх послуг знання та досвід 80 викладачів, з-поміж яких: 60 штатних викладачів, 18 внутрішніх сумісників та двоє сумісників, які об'єднані у вісім циклових комісій. 59,2% штатних викладачів мають вищу й першу кваліфікаційну категорію, один — ступінь кандидата наук.

Виконання лабораторної роботи

Підготовка фахівця вищого навчального закладу передбачає не лише формування його теоретичних знань і практичних навичок, а й становлення як громадянина своєї держави. Саме в коледжі відбувається гартування молодих особистостей. Саме коледж стає центром духовного розвитку молоді. Тож основним завданням, над яким працює педагогічний колектив коледжу, є залучення студентів до самостійної творчої діяльності, становлення відповідальної високоморальної особистості та формування національної свідомості, пошани до традицій та надбань вітчизняної культури.

Із метою заохочення студентів до успішного навчання, активної участі у громадському житті, сприяння інтелектуальному розвитку студентської молоді, формування активної життєвої позиції в коледжі постійно проводять конкурси, концерти, конференції, семінари, олімпіади, брейн-ринги.

У коледжі відлагоджена система студентського самоврядування, що дає змогу зробити навчально-виховний процес більш усвідомленим, розбудити активність студентів, сформувати в них навички громадської діяльності. Ведеться результативна робота щодо залучення студентів до традиційних у навчальному закладі виховних заходів: «Алло! Ми шукаємо таланти!», «День матері», «День відкритих дверей», «День автомобіліста». Одним із найцікавіших заходів, що став візитною карткою коледжу, є професійно-прикладне змагання «Перегони Формули-1» за приз ДВНЗ «КТЕК» НТУ.

Поза сумнівом, велика заслуга в сьогоднішніх успіхах коледжу належить його директору — Н. Д. Шульзі, яка була й залишається для багатьох викладачів і особливо для молоді прикладом педагогічної та професійної майстерності, еталоном господарника й освітнього діяча. Коло її інтересів виходить далеко за межі навчального закладу, й потрібно багато часу, аби осягти розмах її громадської та наукової діяльності. Саме тому й колектив у коледжі підбирається за професійною і творчою ознакою, за свідомими особистими та громадянськими якостями. Адже тільки високоосвічені професіонали й патріоти своєї спеціальності, свого закладу можуть і здатні дати міцні знання та працювати на перспективу розвитку транспортної галузі в нових сучасних умовах.